

Det varede temmelig længe, inden hun kom, og det var med en utryg Stirren, hun klemte sig ind ad Døren og blev staaende op ad Væggen med Haanden paa Hoften. Men hendes Mands Kalden havde heller ikke lydt som nogen angerfuld Anraabelse. Der havde tværtimod været Dommedagsbebudelse deri.

»Hvad er det her for noget?« spurgte han og ry-stede Brevet foran hendes Ansigt.

»Ja, hvad er det?« sagde hun og rettede sine mørke Øjne paa ham med en dristig Anklage.

»Hold op med det Komediæsen! Det er jo dig selv, der har skrevet det Brev. Nægt det it'. Jeg har jo Beviser!«

Stine Vestrup holdt Armen parat til at afbøde et Slag. Det var engang imellem hændet, at hendes Mand i Hidsighed havde forløbet sig overfor hende.

»Jeg har ikke skrevet det,« sagde hun og stirrede ham forhærdet ind i Øjnene.

»Du lyver! Du lyver! Jeg siger dig, jeg har Beviser! Du har jo været saa dum at tage en af mine egne Konvolutter. Og det Tøjeri ligner dig da ogsaa godt nok, du skamløse Kvind! Det er jo it' første Gang, du har kastet Skarn paa hæderlige Kvinders Rygte og bagvadsket din egen Mand. Men at sætte dig hen og skrive den Slags Sager, det er dog noget nyt. — Pøj, siger jeg! Pøj! — Gjorde jeg dig din Ret,